

ΘΛΙΒΕΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟΥ ANDRE CORTHIS

Η ΦΙΛΗ ΜΟΥ ΛΕΥΚΗ

«Έξω κάνει κρύο κ' έπεσε πικρή όμίχλη. Καθισμένη κοντά στη φωτιά συλλογίζομαι τά περασμένα, τά χρόνια του σχολείου με της εσχάτιστες ή δυσάρεστες στιγμές τους με χίλιες δύο λεπτομέρειες που νομίζω για πάντα θαμμένες στην ψυχή μου ...

Και, δέν ξέρω γιατί, πάνω απ' όλα μου έρχεται ζωηρά άπόψε στο νου ή φίλη μου Λευκή... ή καυμένη ή Λευκή που δέν της έταίριαζε τό όνομά της, ή άσχημη ή δειλή μικρή ισπανίδα συμπαθήριά μου.

Μου φαίνεται πως την ξαναβλέπω, με τό πλατό πρόσωπο, τη χονδρή μύτη, τά μαυρισμένα άδόντια της, τά λιγοτά μαλλιά της και τους κυρτούς, γεροντικούς θάλαγγες όμοιους της, μολονότι δέν ήταν παρ' δεκατέσσερις χρόνων.

Την εγγνώριζα στό σχολείο των γαλογογαίων, σ' ένα σχολείο της πατρίδας της. Είχαμε άλλες χαϊωτισμένες συμπαθήτριες, και μεριζές μιλίστα αλληθινές καλλονές, όπως ή Άρμαρίτο Νουνιές ή ή Κάριεν και ή Πιλάρ ντε Σάντα-Μαρία ήσαν άκόμα ή Μεροσεντές με τά πυκνά σγουρά μαλλιά, και ή Λόλλα Μολίνα με τό θαμνίσιο άνάστημα ή ή Παζονίττα Σέρρα με τά φωτεινά μάτια ...

Μόνη ή καυμένη ή Λευκή δέν ήταν ούτε έξυπνη, τουλάχιστον, ή καλή στό μαθήματα. Σχνγά έμενε τιμωρούμένη. Και μόνο στά έργόχειρα ήταν ή πρώτη για τό λεπτό της κέντημα και τά τεχνικά μανταρίσματα. Όλοι την άγαποσαν έν τούτοις, γιατί ήταν καλή και πρόθυμη, χωρίς κακίες και ζουτοπονηρίες. Σχετιζόταν, άλλωστε, πολύ λίγο με της άλλες.

Μόνο μαζί μου τομολούσε νά μιλήσει για τά αισθήματα και τη ζωή της και την οικογένειά της, την άλλοτε πλούσια, αλλά τότε πτωχιά φτωχιά και ξεπεσμένη.

Και θυμομιά άκόμα ή λύπη μου και τό σφρίξομο της καρδιάς μου όταν μου περιέγραφε τό σπίτι της με τά φτωιά έπιπλα, με τη βρομική και αβύθη θηρόετρια, όταν μου έλεγε πως ή μητέρα της, ήταν πάντα άφορητή και δέν φροντίζε ποτέ γι' αυτήν και τον πατέρα της ούτε και για τίποτε, και πως ό πατέρας της ήταν πάντα συννεφιασμένος.

Μου έλεγε, θυμομιά :

— «Σάν ήμουν μικρή, έπειδή δέν μπορούσαν νά πληρώσουν νταντά για νά με πηγαίνω περίπατο και ή μαμά ήταν πάντα άφορητή, έμενα πάντα κλεισμένη στό σπίτι. Με τιμωρούσαν άν έδρεξα ή φώναζα.Και περνούσα ολόκληρες μέρες καθισμένη στην καρζιλίστρα μου και παίζοντας με μιιά καρδερινούλα που μου είχαν χαρίσει και προσπαθούσα νά ήμερωσω.»

Και μιούλεγε άκόμα :

— «Είχα δύο άδελφές που πέθαναν και μιιά που έγινε γαλογογά. Και ξέρω πως ό πατέρας έλεγε για μέ, κάθε φορά που χωριζόταν ένα παιδί του: «Ευλόγητός ό Θεός, γεννηθήτω κατά τό θέλημά του. Μά γιατί νά μην πάρη καλύτερα ατην παρά μου καινοιει την όμορφη που δά μπορούσε μιιά μέρα νά εντυπωσή.»

Και αυτά όλα, ή Λευκή μου τά διηγώταν ήρεμα, σάν νά ταίρισε φτωχιά. Την είδα όμως τόσες φορές νά προσεύχεται με τά χέρια σφικτοδεμένα, γεμιστή θέρμη και βίβλα άκόμα παρατηρήσιμη με πόση λαχάρια διάβασε τό βιβλίο της, στά διαλείμματα, άν είχε χαμνιά συγκινητική ιστορία. Η καυμένη ή Λευκή άγαπούσε την προσοχή μου τό διάβασμα και μολονότι, δέν μου ήταν τότε δυνατόν νά έννοησω πως αυτά δείχνουν βίβλος ψυχής, αισθανόμουν έν τούτοις πως ή φίλη μου ήταν ενδοσθητή και δυστυχισμένη.

Μιά μέρα έγινε ένα άπρόοπτο μεγάλο σκάνδαλο στό σχολείο. Τό σχολείον μας βρισκόταν έξω απ' την πόλη και κάθε πρωί ένα μεγάλο άμάξι μας μετέφερε εκεί. Η Λευκή ήταν γειτονίσσα της ωριάς Άρμαρίτο και κάθε πρωί τό άμάξι έσταματούσε έμπρός στό σπίτι της τελευταίας, ενώ ή Λευκή έκανε λίγα βήματα από την θύρα της ως αυτό. Η άδελφή μου μας συνόδεσε δέν έκανε καν τόν κόπο νά την επιβλέπει ενώ έπρόσεχε διαρκώς την ωριάς Άρμαρίτο που παρ' όλα τά κατεβασμένα βλέμματα πάντα θάκουε τό πεπατό λόγο κανενός περατικού ...

Μιά μέρα λοιπόν που ή άδελφή εστράφηκε κατά περίεργη όδο και άπόροστο σμύτασμα, είδε τη Λευκή νά βγαίνει από τό σπίτι της συγχρόως μ' ένα νέο που της έμεινιδουσε ενώ έφρεγε βιαστικός. Και είδε άκόμη μιιά γωνίστα γυαλακούπου χαριτωό που περσίασε λίγο από τη ζώνη της Λευκής... Μόλις τό άμάξι ξεκίνησε, ή άδελφή τρέμοντας όλη από θυμό διάταξε τη Λευκή :

Λευκή, έπήρσε ένα γράμμα από τό νέο εκείνο, και τώκρυφες στη ζώνη σου. Δόσε μου τό.

Η Λευκή έγινε κατακόκκινη, όπως ποτέ δέν την είχα ιδή, κ' έμψήθισε, προσπαθώντας νά διαμαρτυρηθή :

— Τι λέτε, άδελφή !

— Δόσε μου τό, επανέλαβε πειό έπιτακτικά ή ίδελφή.

Και ή Λευκή αναγάρσθηκε νά όπικουρή. «Έδωσε τό γράμμα.Ό φράκελλος δέν είχε διευθύνει. Η άδελφή τό άνοιξε ευθύς, και χωρίς νά πολυσυλλογισθή, για νά ταπεινώσει την ένοχο μπροστά και νά μάζ δειξή όλο τό μέγεθος του ξεπεσμοί της, διάβασε δυνατά τό γράμμα.

«Έπιστολή άρχισε :

«Άγάπη μου, ψυχή μου ! ...»

Και μιλούσε για άλλα γράμματα προηγούμενα. Έγγραφε για κά-

ποια συνάντησι σε μιιά έξοχική εκκλησία, την περασμένη Κυριακή και τρώπιες άκόμα μιιά συνάντησι για την έπομένη. Μιλούσε ό νέος με λατρεία και με φλογερά λόγια για τη χαρά της συναντήσεως ... Θυμομιά, πλησιάζαμε στό σχολείο... Είμαστε ήδη στην έξοχη με τά πρώσινα χωράφια της... Ό ούρανός ήταν γαλιανός. «Ω ! πως θυμομιά!... Τό γράμμα αυτό λές κ' ήταν γεμάτο από τη χαρά της όνοιξης και της ζωής κ'εστάραξε ως τά βάρη τις νεανιές καρδιές μας...

Η άδελφή έδοικε με μορφαμό τον άποστραφή της, για κάθε φράση που διάβασε με τόν ψυχρό άπότομο τόνο της. Έμειν είμαστε συγκινημένες, νομίζω πως όλες έκοκκινίσαμε. Μόνο ή Άρμαρίτο πάντα έλαφομυαλή έσκασε στά γέλια σκεπάζοντας τό στόμα με τό μαντήλι.

Μόλις φθάσαμε, ενώ βράζαμε τις μπροσθές μας, τούγυρομια την Λευκή σά νάτανε βασιλίσσα.Είμαι βεβαία πως πολλές από μάς θά λυτήθηκαν εκείνη τη στιγμή που δέν είχαν την χονδρή μύτη, τό κόκκινο πρόσωπο και τους κυρτούς γεροντικούς όμοιους της, αφού κέρδιαν τέτοια άγάπη.

- Λευκή, έχεις άραβωνιαστικό ;
- Πόσον χρόνων είνε ;
- Θα παντρευτήτε ;
- Σ' άγαπά ;
- Τόν άγαπάς ;

Και την ζυττάζαμε με θαυμασμό, ενώ αυτή έσοποούσε. Έκείνη την στιγμή την εξήγησε ή διευθύντρια. «Όλη την ήμεραν δέν την ξαναείδαμε. Το βράδι μου έπιστρέψαμε στην πόλη με τό άμάξι μάζ διέταξαν νά μη της μιλήσωμε άπολύτως. Και την άλλην ήμεραν όταν τό άμάξι σταμάτησε μπρός στό σπίτι της Άρμαρίτο μόνο αυτή άνέβηκε κοντά μας. Η Λευκή δέν θάχόταν πειό στό σχολείο.Είχε άποβλήθι.»

Εμάθαμε μετά καιρό πως ό πατέρας της την έπιμώρησε σκληρά και την υπερόχωσε, ντυμένη με ένα φρούμα κτηρετριας, νά κινή όλη την δουλειά του σπιτιού. Εσοκούριζε, σφουγγάριζε, μαγειρευε. Και σ' όλους που πηγαίναν στό σπίτι έλεγαν την άφορητή της τιμωρίας της.

***

Ξαναείδα τη Λευκή μετά πολλά χρόνια, όταν έπήγα πάλι στην όμορφη πατρίδα της. Καθόταν άκόμα με τους γονείς της στον ίδιο στενό δρόμο. Με πήρε τό μικρό και φτωχικό της δωμάτιο νά μιλήσωμε για τά σχολικά μας χρόνια.

— Κι' ό άραβωνιαστικός σου Λευκή ; Έκείνος που σου έγραφε εκείνο τό ωραία έρωτικό γράμμα ; την ερώτησα.

— Έγώ είμαι μ' ένα παράξενο πογεμένο γέλιο που μου σφριζε την καρδιά. Έννόησα πως την είχα πληγώση ενώ ήθελα νά της δείξω τό ενδιαφέρον μου.

— Ό άραβωνιαστικός μου...Μά τό γράμμα δέν ήταν για μέ ! Ήταν της Άρμαρίτο. Με είχε παρακαλέση νά παίρνω τά γράμματά της από τό φίλο της αφού έμένα δέν με έπέβλεπαν... Κάθε μέρα με περίμενε στό σχολατιά της εισόδου μας... Λοιπόν, και σ' ένόμις σε... σάν τις άλλες ;

Και τό πογεμένο της χαμόγελο έπήρε μιιά πονηρή έκφραση, αφού σ' έδιωξαν, απ' τό σχολείο... κ' ό πατέρας σου σε τιμώρησε τόσο σκληρά... Πως δέν είπες τίποτε ; ...

Κι'ατή με τό κεφάλι χαμηλωμένο, ντροπαλή και στενοχωρημένη :

— Μ' έδιωξαν απ' τό σχολείο και με τιμώρησαν, είνε άλήθεια, είνε. Μά ήταν τόσο άφάνταστο—καταλαβαίνεις ; — νά τιμωρηθώ έγω για κάτι τέτοιο ! Δέν μπορείς νά ξέρης σ'... Ήταν φορές που δταν, στό διάλειμα, ή Λόλα, ή Πιλάρ ή καμιά άλλη διγυγταν της έπιτυχίες που άρχιζαν ήδη ν' ήχουν ή τά βήματα μου άκουαν, στό ταπαχιά, στό δρόμο από νέους... ήταν φορές που όταν έχόταν κρός τό μέρος μου κατεβάρη την φωνή από καλόνισι... Θάλαγγ μέσα τους : «Η καυμένη ή Λευκή, δέν θά δομησώ ποτέ χαμνιά συγκινησι, γιατί νά την μικρώνωσω ; Καταλαβαίνεις, λοιπόν, τί αισθανόμια τη μέρα που με τώκαωσε ή άδελφή και πως είδα νά με τυρωγίζετε με τόση προέμογία και έκκλησι ; Για πρώτη φορά στη ζωή μου αισθανόμουν πως νιούθησ τό θαυμασμό και τη ζήλια.

Ήταν τόσο ξαφνικό και τόσο... ωραίο ! Και τι πως μ' έδρασαν στό σπίτι και με τιμώρησαν ; ...» Άν έλεγα την άλήθεια θάταν σά νά έπρόδιδα τόν ίδιο έαυτό μου και όχι την Άρμαρίτο... «Ω ! Δέν μπορώ νά σου εξηγήσω... Τώρα άκόμα μετά τόσον καιρό σάν κάτι θαυμάσιο μου συμβαίνει. Με τό νά μ' έχουν άποβλή από τό σχολείο, με τό νά με τιμώρησουν και νά με ταπεινώσουν κατηντρε νά πιστεύω σκεδόν πως ήταν άλήθεια... Εώρησα κ' έγω ένα νέο που μ' άγάπησε, που θά άγαπό ως νά πεθάνω. Κι' όταν συλλογίζομαι ξεχνώ της πίκρας μου και παίρνω καπνίο θάρρος... Έξ αίτίας αυτού, σου λέω άλήθεια, είμαι λιγώτα δυστυχισμένη...»

***

Η λάμψις της φωτιάς ζωρηνεϊά τό λουλούδια του τούζου και λές τά ζωντανείου... Και συλλογίζομαι πως για τά φτωιά μικρά που δέν άπέκτησαν ποτέ παιγνίδια, τά πειο θαυμαστά είνε εκείνα που βλέποεν σ' όνειρό τους... αυτά, τουλάχιστον, δέν σπάζουν ποτέ.

ANDRÉ CORNÉLIS

Άγαπώσε την άλλη...